

EMILY GUNNIS

Het
MEISJE
in de
BRIEF

Vertaling Angelique Verheijen

HarperCollins

Voor dit boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC™ ten behoeve van verantwoord bosbeheer.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam

Copyright © 2018 Emily Gunnis
Oorspronkelijke titel: *The Girl in the Letter*
Copyright Nederlandse vertaling: © 2018 HarperCollins Holland
Vertaling: Angélique Verheijen
Omslagontwerp: Wil Immink Design
Omslagbeeld: © Paul Knight/Trevillion Images
Zetwerk: Mat-Zet B.V., Soest
Druk: CPI Books GmbH, Germany

ISBN 978 94 027 3030 2
ISBN 978 94 027 5692 0 (e-book)

NUR 302
Eerste druk oktober 2018

Originele uitgave verschenen bij Headline Review, een imprint van Headline Publishing Group, Londen.

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises Limited
* en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Hoofdstuk 1

Zaterdag 4 februari 2017

‘Heb je het al voor elkaar?’

Sam gaf een harde ruk aan de handrem van haar gehavende Vauxhall Nova en beeldde zich in dat ze een strop om de nek van haar nieuwsredacteur aantrok.

‘Nee, nog niet. Ik ben er net. Ik moest hier helemaal vanuit Kent naartoe rijden, weet je nog?’

‘Wie zijn er nog meer?’ blafte Murray door de telefoon.

Sam strekte haar nek en zag het bekende clubje in de druilerige regen rondhangen voor een rijtje fraaie cottages die achter perfect onderhouden tuintjes aan de weg lagen. ‘Eh, Jonesey, King... En Jim is al bij de deur. Waarom ben ik eigenlijk hier als Jim er al mee bezig is?’ Ze keek toe terwijl een van de oudste rotten van het Southern News Agency zijn voet tussen de deur probeerde te krijgen. ‘Nu denkt hij dat ik in zijn vaarwater zit.’

‘Ik denk dat dit klusje een vrouwenhand nodig heeft,’ zei Murray.

Sam wierp een blik op haar horloge. Het was vier uur ’s middags, kort voor de deadline van de landelijke kranten, dus ze wist precies hoe het er op dit moment op kantoor aan toeging. Murray zou orders brullen in zijn mobiel terwijl hij zichzelf bewonderde in het spiegellende glas van de ingelijste covers met scoops van Southern News. Koop zou typen, plukkend aan zijn ongekamde haar, omringd door koppen koude koffie en zacht geworden broodjes, terwijl Jen nicotinekauwgom vermaalde en dringende

telefoontjes pleegde met haar contacten om de gaten in haar kopij op te vullen. Als Murray klaar was met Sam, zou hij direct naar de *Mirror of The Sun* bellen om vol overtuiging te liegen dat ze erbovenop zat en dat ze op haar moesten wachten voor ze de krant naar de pers stuurden.

‘Ik weet niet of ik hier wel de juiste persoon voor ben,’ zei ze. Ze wierp een kritische blik in de achteruitkijkspiegel, en haar oog viel op de bos bloemen voor haar oma’s verjaardag die lag weg te kwijnen op de achterbank. Ze had een uur geleden al in oma’s flat moeten zijn om Emma over te nemen en iets feestelijks te koken.

‘Het neusje van de zalm is onderweg naar de uitreiking van de Press Awards. We zullen het met jou moeten doen.’

‘Fijn. Goed om te weten dat je mij als het afvoerputje van het bureau ziet,’ mompelde Sam.

‘Bel me als je iets hebt.’ Murray hing op.

‘Eikel.’ Sam gooide haar gehavende telefoon op de passagiersstoel. Het aantal uren dat ze die dag al voor haar miezige salaris had gedraaid, kon je met recht slavenarbeid noemen, en nu werd ze ook nog geacht om nabestaanden te gaan kwellen.

Ze drukte haar vingers tegen haar ogen en masseerde de kassen. Voor ze moeder werd, had ze gedacht dat ze wist wat het betekende om moe te zijn. Iedereen loog tegen jonge ouders; ze zeiden dat je het gewoon even vol moest houden en dat baby’s na zes weken doorsliepen. Dat was een pertinente leugen. Daarna zou het goed komen als ze van de borst waren, en vervolgens als ze een jaar oud werden. Emma was nu vier, en het was nog steeds een wonder als ze een nacht doorsliep. Vroeger klaagde Sam al als ze zes uur slaap had gehad in plaats van acht, of als ze zich met een kater naar haar werk moest slepen na een avondje stappen. Nu, op de rijpe leeftijd van vijfentwintig, voelde ze zich een vrouw van middelbare leeftijd. Het slaapgebrek dat ze in vier jaar had opge-

bouwd, was doorgedrongen tot elke vezel van haar lichaam en deed rare dingen met haar brein. Ze was zo uitgeput dat ze er op sommige dagen nauwelijks een goedlopende zin uit kreeg. Op de dagen dat Ben Emma had, kon ze tenminste tot zeven uur blijven liggen, maar dat was tegenwoordig nog maar twee keer per week, zogenaamd omdat hij meer tijd nodig had om een baan te zoeken. Dat betekende dat ze de meeste dagen om zes uur uit bed moest als ze zichzelf en haar dochter snel genoeg de deur uit wilde krijgen om op de afgesproken tijd bij het kinderdagverblijf te zijn.

Ze zuchtte toen ze Jim ontmoedigd over het hobbelige klinkerpad terug zag lopen naar het groepje verslaggevers, dat onder een golfparaplu stond. Ze wist hoe het werkte, je opdringen was een noodzakelijk kwaad dat bij het vak hoorde, maar het was de vervelendste taak van een journalist. Hoewel ze het uitstekend kon vinden met iedereen in het haveloze clubje bij de oprit van die arme vrouw deden ze haar toch denken aan rondcirkelende gieren boven een aangeschoten prooi.

Ze verstelde de spiegel, pakte haar make-uptasje en probeerde te bepalen welk deel van haar gezicht nog te redden was. Ze zou een troffel met plamuur nodig hebben om de permanente frons tussen haar wenkbrauwen op te vullen. Ze deed een poging om hem weg te werken, maar sloot toen haar ogen en dacht terug aan de ruzie met Ben gisteravond. De sfeer was altijd gespannen als ze Emma ophaalde bij zijn flat, en hoewel ze probeerden om niet op elkaar te katten als hun dochter erbij was, was dat gisteren niet gelukt. Het was er heftig aan toegegaan, zoveel wist ze nog, maar zoals zo vaak stond de exacte uitwisseling van beledigingen haar niet meer helder voor de geest. Het was erop uitgedraaid dat ze zo hard tegen elkaar stonden te schreeuwen dat Emma begon te huilen. Sam haatte zichzelf omdat ze steeds weer liet gebeuren dat Emma in hun ruzies werd meegesleept en ze vond het verschrik-

kelijk dat Ben zo weinig moeite deed om zijn minachting voor haar te verbergen.

Geschrokken door de aanblik van haar pluizige haar zocht ze naar de draagbare krultang in haar tas. Nadat Emma 's ochtends was aangekleed, moest ze ook nog zorgen dat ze hun ontbijt binnenkregen, en er bleef nauwelijks tijd voor haar over om zichzelf te fatsoeneren. Meestal stak ze snel haar rode krullen op, en de resterende vijf minuten besteedde ze aan het föhnen van haar dikke pony. Hoge hakken zag ze als haar uniform, en met een loon als dat van haar was eBay haar beste vriend. Ze had de dagelijkse steun van Louboutin of Dior nodig om overeind te blijven in deze mannenwereld, al hoorde ze haar collega's vaak grinniken als ze modderige velden of ondergelopen parkeerplaatsen doorkruiste op haar killerheels.

'Hé, Sam!' Fred had haar opgemerkt. Hij maakte zich los uit de groep en had zoveel haast om haar te bereiken dat hij over een stoeptegels struikelde. Hij lachte beschaamd, duwde zijn wilde kuif naar achteren en trok het zwijmelende gezicht dat hij speciaal voor haar bewaarde.

'Hoi, Fred. Hoelang ben je hier al?' Sam klapte de autostoel naar voren om haar jas, tas en oma's bloemen van de achterbank te pakken.

'Niet zo lang. Dit is mijn vrije dag en ik was aan het klimmen in Tunbridge Wells, dus ik ben er net.'

In zijn waterdichte waxjas zag hij eruit alsof hij zo van een fazantenjacht kwam, bedacht ze terwijl ze haar zwarte regenjas strak om zich heen trok. 'Waarom heeft Murray je op je vrije dag gebeld? Dat is niet eerlijk.' Onder het lopen checkte ze haar telefoon.

'Weet ik, ik baalde ook behoorlijk. Ik was ziek bezig,' zei Fred glimlachend.

'Was je ziek? O, jee.' Sam ging wat opzij.

‘Nee, het ging juist goed. Ziek is goed,’ zei Fred opgelaten.

‘Ziek is nooit goed als je een kind van vier hebt. Hoelang is de rest er al?’ vroeg Sam toen ze de dicht op elkaar gepakte groep naderden.

‘Uren. Ze is een taaie; we hebben het allemaal al geprobeerd. *The Guardian* en *The Independent* waren er ook, maar die zijn alweer vertrokken. Ik denk dat zelfs jij er niet doorheen komt, Samantha,’ zei Fred met het bekakte accent waarmee de troepen bij Southern News hem genadeloos treiterden.

Sam glimlachte naar hem. Fred was drieëntwintig en dus maar twee jaar jonger dan zij, maar hij had geen verplichtingen. Hij was fris, net afgestudeerd en zat nog vol idealen, en daardoor leek hij wel van een andere generatie. Het was de meeste mensen bij Southern News niet ontgaan dat hij smoorverliefd was op Sam. Ofschoon hij lang, knap en af en toe best grappig was, kon ze hem moeilijk serieus nemen. Hij bezat een onuitputtelijke verzameling blauwe suède schoenen en brillen in alle kleuren van de regenboog en was geobsedeerd door klimmen. Voor zover ze kon nagaan, deed hij in het weekend nooit iets anders dan bergen bedwingen en dronken worden met zijn vrienden. Ze had geen idee wat hij in haar zag. Ze was een uitgeput, humorloos stuk chagrijn, en het enige waar ze in bed over fantaseerde, was acht uur onafgebroken nachtrust.

Ze bereikten de groep journalisten. ‘Ik weet niet waarom Murray jou gestuurd heeft,’ riep Jim haar over zijn schouder toe. Sam glimlachte beleefd naar de veteraan van Southern News, die moeilijk kon verbergen dat hij eigenlijk vond dat ze maar beter koffie kon gaan rondbrengen op kantoor.

‘Ik heb ook geen idee, Jim. Kan ik ermee door?’ Ze draaide zich om naar Fred.

Hij bloosde licht. ‘Ja, nou en of. Kijk uit voor die oude heks die

naast haar woont,' voegde hij er snel aan toe, blij om van onderwerp te kunnen veranderen. 'Ze staat erbij alsof ze ons met haar looprek te lijf wil.'

Alle ogen waren op Sam gericht toen ze het pad op liep. De bosbloemen hield ze als een doodsbanige bruid tegen haar borst gedrukt. Vlak voor ze bij de voordeur was, viel haar blik op de oude dame die een huis verderop voor het raam stond. Ze had de vitrages opengeschoven en staarde gespannen naar buiten. Fred had gelijk, ze leek inderdaad wel een heks. Ze had een verwilderde blik in haar ogen, haar lange grijze haar hing los om haar schouders en ze greep het gordijn zo stevig vast dat haar knokige vingers bijna wit waren. Sam ademde diep in en drukte op de bel.

Er gingen zeker twee minuten voorbij voordat Jane Connors de deur opendeed. Haar gezicht was asgrauw.

'Het spijt me dat ik u lastigval op zo'n moeilijk moment.' Sam keek recht in de roodomrande ogen van de vrouw. 'Ik ben Samantha en ik vertegenwoordig Southern News. We willen u condoleeren -'

'Kunnen jullie ons niet gewoon met rust laten?' beet de vrouw haar toe. 'Alsof dit nog niet moeilijk genoeg is. Waarom gaan jullie niet weg?'

'Ik leef oprecht met u mee, mevrouw Connors.'

'Je leeft helemaal niet mee. Als je zou meeleven, dan zou je dit niet doen... op het afschuwelijkste moment van ons leven.' Haar stem begon te trillen. 'We willen gewoon rust. Jullie moeten je schamen.'

Sam wachtte tot de juiste woorden zouden komen en liet haar hoofd hangen. De vrouw had gelijk. Ze moest zich schamen, en dat deed ze dan ook.

'Mevrouw Connors, ik vind dit deel van mijn baan verschrikkelijk, en ik zou willen dat ik het niet hoefde te doen, maar ik weet

uit ervaring dat mensen hun geliefden soms eer willen bewijzen. Ze willen met iemand praten die hun verhaal aan iedereen zal vertellen. In uw geval zouden we het kunnen hebben over hoe dapper uw vader was toen hij uw zoon probeerde te redden.'

De vrouw kreeg tranen in haar ogen en kwam wat verder naar voren. 'Praat niet alsof je ze gekend hebt. Je weet niets over ze.'

'Dat is waar, maar het hoort nu eenmaal bij mijn werk om dingen uit te zoeken. Alle verslaggevers die daar staan, hebben net als ik een heel lastige baas die ons pas naar huis laat gaan als u met een van ons hebt gesproken.'

'En als ik weiger?' Mevrouw Connor keek om de hoek van de halfdichte deur.

'Dan praten ze met een ander lid van uw familie, of met de plaatselijke winkeliers, of ze schrijven een stuk dat gebaseerd is op misschien onjuiste informatie van burens met de beste bedoelingen.' Sam aarzelde. 'Dat kan bij de lezers een verkeerde indruk achterlaten, waarvan u de komende jaren misschien nog wel meer overstuur zal raken dan van dit gedoe.'

De vrouw keek naar de grond en liet haar schouders hangen. Ze was gebroken. Sam haatte zichzelf.

'Deze zijn voor u.' Ze legde de bloemen op de drempel. 'Eerlijk gezegd waren ze voor mijn grootmoeder – ze is vandaag jarig – maar zij zou willen dat u ze kreeg. Mijn oprechte verontschuldigen omdat ik u heb gestoord. Die witte Nova daar is mijn auto, en dit is mijn kaartje. Ik wacht nog een halfuur en dan ga ik. Ik zal u niet meer lastigvallen.' Ze wilde weglopen over het klinkerpad en hoopte maar dat ze niet in het volle zicht van de groep verveelde journalisten over haar hakken zou struikelen.

'Mag ik eerst controleren wat je hebt geschreven?' Mevrouw Connors stem klonk zwak.

Sam draaide zich om. 'Natuurlijk. U mag elk woord lezen voor

ik het verstuur.' Ze glimlachte bemoedigend naar de vrouw, die de doorweekte, verfrommelde zakdoek in haar hand bestudeerde.

Sam merkte op dat de oude vrouw in het huis ernaast nu in de deuropening stond en nog steeds naar haar staarde. Ze moest ergens in de negentig zijn. Hoe zou het zijn om zo oud te zijn, om zoveel te hebben meegemaakt? De vrouw stond bijna dubbel gebogen over haar looprek en had een ouderdomsvlek op haar hand, als een grote blauwe plek. Haar hartvormige gezicht was bleek, en daardoor stak haar donkerrode lippenstift nogal af.

'Dan kun je misschien maar beter binnenkomen.' Mevrouw Connors deed haar deur helemaal open.

Sam wierp een blik op de groep journalisten en daarna op de oude vrouw, die haar met haar bleekblauwe ogen doordringend aankeek. Het was niet ongewoon dat burens zich ermee bemoeiden als de pers in drommen kwam opdagen, maar dat ging meestal gepaard met een heleboel gevloek. De vrouw beantwoordde haar glimlach niet, maar toen ze zich omdraaide om de deur achter zich dicht te doen, keek ze op, en hun blikken kruisten elkaar.

Hoofdstuk 2

Zaterdag 4 februari 2017

Kitty Cannon keek neer op Kensington High Street vanaf de twintig meter hoger gelegen Roof Gardens. Starend naar de forensen die zich door de ijzige februariavond naar huis haastten, boog ze zich over de balkonleuning, en ze ademde diep in terwijl ze zich voorstelde hoe het zou zijn om te springen. Het gebulder van de wind in haar oren op het moment dat ze zich voorover zou storten, met uitgestrekte armen en gebogen hoofd, eerst nog gewichtloos, maar later steeds zwaarder door de onverbiddelijke zwaartekracht. Als ze neerkwam, zou de kracht van de klap alle botten in haar lichaam breken. Een paar seconden lang zou ze blijven stuiptrekken, terwijl zich om haar heen een menigte verzamelde van mensen die zich happend naar adem vergaapten en elkaar vol ongeloof vastgrepen.

Wat kan er zo erg geweest zijn dat iemand zichzelf dat aandoet, zouden ze zeggen. Het is afschuwelijk, zo tragisch.

Kitty stelde zich voor hoe ze daar zou liggen, dat er dunne straaltjes bloed over haar gezicht zouden lopen, hoe er op het moment van haar dood een bevroren glimlachje om haar lippen zou verschijnen, omdat ze wist dat ze nu eindelijk vrij zou zijn.

‘Kitty?’

Ze stapte naar achteren en draaide zich om naar haar jonge assistente. Rachel stond een halve meter verderop en haar groene ogen onder haar korte blonde bob hadden iets panisch. Ze was van top tot teen in het zwart gekleed, op een paar neonroze pumps en een

dun bijpassend ceintuurtje na. Haar kokerrok en jasje zaten als gegoten om haar slanke gestalte. Ze greep haar klembord met zoveel kracht vast dat haar lange vingers alle kleur hadden verloren.

‘Ze zijn klaar voor je,’ zei Rachel terwijl ze zich omdraaide naar de trap. Beneden wachtten Kitty’s productieteam en veel van de sterren die ze in de twintig jaar dat haar talkshow op de buis was geweest, had geïnterviewd. Ze stelde zich de akoestiek van de ruimte voor, stemmen die zich inspannen om boven het gekletter van bestek en het gerinkel van de glazen uit te komen. Stemmen die stil zouden vallen als zij binnenkwam.

‘Kitty, we moeten gaan.’ Rachel klonk een beetje nerveus en bleef bovenaan de trap staan. ‘Ze gaan het eten zo opdienen en je wilde nog een paar woorden zeggen.’

‘Ik wil niet een paar woorden zeggen, dat móét ik,’ zei Kitty. Ze verplaatste haar gewicht naar haar andere been om haar nu al pijnlijke voeten wat te ontlasten.

‘Kitty, zoals altijd zie je er weer stralend uit,’ zei iemand achter hen, en beide vrouwen draaiden zich om naar Max Heston, de man die al Kitty’s programma’s had geproduceerd. Hij was lang en slank en perfect gekleed in een blauw pak met een roze overhemd; zijn pas geschoren gezicht was knap als altijd. Die man wordt nooit ouder, dacht Kitty toen hij stralend naar haar lachte; hij zag er nog precies zo uit als toen ze elkaar ruim dertig jaar geleden hadden leren kennen. Nog beter zelfs. Ze observeerde Rachel terwijl Max naar hen toe liep. De wangen van de jongere vrouw kleurden dieprood, ze boog haar hoofd en voelde even snel of haar bot afgeknipte pony nog recht zat. Max had altijd al dat effect op Rachel gehad; als hij in de buurt was, veranderde ze op slag in een schoolmeisje, en dat irriteerde Kitty mateloos.

‘Alles goed?’ zei hij op het toontje dat hij meestal gebruikte als Kitty op de set werd verwacht. Hij wist dat ze opgepept moest

worden, dus deelde hij complimentjes en lof uit en stelde haar op haar gemak door haar aan het lachen te maken. Hij wist precies hoe hij haar rustig kon krijgen.

Maar vanavond werd ze er niet kalmer door; ze was razend door zijn gebrek aan aandacht. Sinds de laatste aflevering van het vorige seizoen was zijn loyaliteit merkbaar afgebrokkeld. Hij zegde op het laatste moment lunches af, negeerde telefoontjes en had niet eens bloemen of een kaartje gestuurd toen het nieuws bekend werd dat ze ermee zou stoppen. Ze had aangevoeld dat de managers van de BBC hun interesse in haar aan het verliezen waren; er werd niet gepraat over een datum waarop het nieuwe seizoen zou beginnen, hoewel haar agent een aantal keer met de opdrachtgevers had gebeld. Ze had het idee dat ze haar binnenkort zouden uitnodigen voor een lunch om haar te vertellen dat haar volgende seizoen haar laatste zou zijn, en dat vermoeden had haar ertoe aangezet om er zelf mee te stoppen. Zij, en niet Max, besliste wanneer het tijd was om op te stappen en plaats te maken voor de jongere, mooiere garde die naar haar kuiten hapte. Ze had half en half verwacht dat hij niet eens zou komen opdagen voor dit etentje, maar op het laatste moment had hij de uitnodiging geaccepteerd, waarschijnlijk omdat hij had gehoord hoeveel zwaargewichten er aanwezig zouden zijn.

‘Ik geloof dat ik een migraine voel opkomen. Waar zat ik ook alweer?’ vroeg Kitty. Ze liep voorzichtig de trap af op haar witte Dior-hakken en hield zich goed vast aan de leuning. Het label van haar nieuwe jurk van roze chifon irriteerde in haar nek. Ze ving een glimp van zichzelf op in de enorme spiegel boven de trap en schrok terug. Ze had zich de roze jurk laten aanpraten door een drammerige jonge verkoopster bij Jenny Packham. Ergens had ze best geweten dat de jurk te jeugdig voor haar was, maar het welkome geslijm van het meisje was haar naar het hoofd gestegen. Het contrast met Rachel, die er moeiteloos verpletterend uitzag,

was groot, en nu ze naast haar liep, voelde Kitty zich als de ongetrouwde tante op een bruiloft.

‘Tafel één. En zoals je had gevraagd, zit je naast Jon Peters van BBC Publicity, en Sarah Heston, die over de nieuwe projecten bij Warner Brothers gaat,’ zei Rachel, die achter haar aan rende.

‘Ik herinner me niet dat ik heb gevraagd om naast Jon te zitten. Hij is om te janken zo saai,’ snauwde Kitty terwijl Rachel nerveus in haar aantekeningen keek.

De zaal werd warm verlicht door lichtslingers en kaarsen, en de enorme boeketten met roze pioenen, Kitty’s favoriete bloemen, staken fraai af tegen de tafelkleden van wit linnen.

‘Waar zit jij, Rachel?’ Max draaide zich naar haar om.

Rachels wangen verschoten opnieuw van kleur en ze keek op van de tafelschikking. ‘O, ik weet niet of ik tijd heb om te eten. Ik denk dat ik stand-by moet blijven.’ Ze rukte haar blik met moeite van Max los en glimlachte naar Kitty, die haar niet aankeek.

‘Onzin, we kunnen vast wel een plekje aan tafel voor je vinden. Ik zou je aan wat mensen kunnen voorstellen,’ zei Max.

Terwijl Rachel weer aan haar pony frutselde, begon hier en daar iemand te klappen, en al snel klonk er een daverend applaus. De zaal zat vol mensen die Kitty naar de top hadden geholpen: acteurs, uitgevers, producenten, agenten, journalisten, topsporters. Vanavond waren ze er allemaal, maar hierna zouden ze spoorloos verdwijnen, want net als Max vonden ze haar niet interessant meer nu ze haar niet meer konden gebruiken. Mensen die eerder alles lieten vallen om met haar te kunnen praten, zouden dan over haar schouder heen kijken en het gesprek snel afbreken om te kunnen ontsnappen naar de nieuwe, jongere Kitty, wie dat ook mocht zijn. En dan gaven ze zichzelf ook nog een schouderklopje omdat ze moeite hadden gedaan voor dat overjarige stuk vergane glorie.

Kitty glimlachte naar Rachel. ‘Kun jij even mijn marineblauwe

Jaeger-jurk en hakken gaan ophalen bij mij thuis? Ik wil me na het diner omkleden.’

Rachel wierp een treurige blik op Max en liet haar schouders hangen. Ze draaide zich om en liep tussen de tafels door naar de deur, zo opgelaten dat haar wangen ervan gloeiden.

Nadat het applaus eindelijk was weggestorven, schraapte Kitty haar keel. ‘Bedankt dat jullie zijn gekomen. En mijn speciale dank gaat uit naar mijn zwaarbeproefde team, dat het al vijftien seizoenen met me withoudt: mijn prachtige assistente Rachel, zonder wie ik nergens zou zijn, en natuurlijk mijn uitvoerend producent Max Heston, die al sinds dag één voor me klaarstaat.’

Max glimlachte hartelijk. ‘Pas op wat je zegt, Kit. Ik heb die *Dynasty*-schoudervullingen nog steeds op mijn netvlies staan!’

Kitty lachte. ‘Bedankt dat je ons daaraan herinnert, en dat je zo’n fantastisch en onverdiend diner voor me hebt georganiseerd. Zoals velen van jullie weten, sta ik niet graag in het middelpunt van de belangstelling. Ik ben liever degene die de vragen stelt, maar dit wil ik toch even kwijt. Vanaf het moment dat ik John Freeman in 1960 Gilbert Harding zag interviewen voor *Face to Face* was ik verkocht. Harding was een geweldige persoonlijkheid en een van de weinige mensen die mijn vader kon laten brullen van het lachen, maar hij barstte in tranen uit toen de man achter het masker tevoorschijn kwam. Ik was pas tien jaar oud, maar ik wist toen al heel goed dat ook van mij werd verwacht dat ik een rol zou spelen, en ik zat dan ook vastgeplakt aan de zwart-wit-tv in de woonkamer van mijn ouders. Het besef dat ik niet de enige was, was een openbaring voor me.’

Ze keek de zaal rond; alle blikken waren op haar gericht. ‘Mensen fascineren me. Wat je te zien krijgt, is zelden wat er vanbinnen aan de hand is. Ik heb televisie altijd gezien als een platform voor de waarheid. Er zijn maar weinig mensen die een Oscar of een olympi-

sche gouden medaille hebben gewonnen, maar de meesten van ons kunnen zich iets voorstellen bij het gevecht dat onze idolen hebben moeten leveren. Een gevecht dat vaak zo hevig en eenzaam was dat het vuurtje dat tot succes heeft geleid erdoor is opgelaaid.’

Ze pakte een glas champagne aan van een ober en glimlachte dankbaar.

‘Ik wil het glas heffen op iedereen die dapper genoeg is om het masker af te zetten en de pijn te delen. Ik ben ongelooflijk trots op de gasten die iets teweeg hebben gebracht en het hart van mensen hebben geraakt – een paar van jullie hebben de hoogste kijkcijfers in de geschiedenis van de BBC gehaald. Natuurlijk vind ik het verdrietig om van dit schitterende podium af te stappen, maar dat leek me beter dan eraf geduwd te worden.’

‘Nooit!’ schreeuwde iemand achterin, en Kitty glimlachte.

‘Als dochter van een politieagent uit de buurt van Brighton had ik nooit durven dromen dat ik me ooit in een gezelschap als dit zou bevinden. Ik wil jullie allemaal hartelijk bedanken voor jullie komst. En dan nodig ik jullie nu uit om te eten, te drinken en je verschrikkelijk te misdragen.’

Nadat het applaus was weggestorven, draaide Kitty zich om. Ze wilde naar haar tafel lopen, maar bleef staan toen ze een mes tegen een glas hoorde tikken. Max stond op en keek met een warme glimlach om zich heen.

‘Ik heb Kitty leren kennen in de tijd dat ik werd aangesteld als producent bij de BBC. Ik was zo groen als gras, en als ik het me goed herinner, was ik in die tijd nog een jonge, knappe kerel.’

‘En dat wist je maar al te goed!’ zei Kitty.

Max fronste zijn wenkbrauwen. ‘Zoals iedereen die Kitty kent kan bevestigen, heeft ze het ontwapenende vermogen om je ervan te overtuigen dat haar belang ook jouw belang is. Een collega van de afdeling amusementsprogramma’s vroeg me in 1985 of ik een

stagiaire kon gebruiken, een meisje dat hem een jaar lang elke dag een brief had geschreven. Hij werd knettergek van haar.’

Er werd even gelachen in de zaal voor Max verderging. ‘Ik had iemand nodig die research kon doen voor het programma van Michael Parkinson, dus ik zei ja. De volgende dag stond er een verbijsterend intelligente meid met donker haar en donkere ogen op de stoep om de boel over te nemen.’ Hij glimlachte naar Kitty, die haar glas naar hem ophief.

‘In de jaren daarna haalde ze iedereen razendsnel via de binnenbocht in, tot ze uiteindelijk met het idee kwam voor haar eigen talkshow, en dat was het begin van *The Cannonball*. Voor wie nog niet weet waarom die naam zo toepasselijk is: denk even aan Kitty’s talent om haar slachtoffer eerst op zijn gemak te stellen en dan haar eigen, unieke soort bom te laten ontploffen. Ik dacht dat ik wist wat research was, tot ik Kitty leerde kennen. Zij weet dingen over haar gasten waar zelfs hun echtgenoten niet van op de hoogte zijn. Van het ene moment op het andere was ze de lieveling van het hele land, en ik ben er enorm trots op dat ik meer dan dertig jaar lang mee heb mogen rijden in die fantastische achtbaan. Kitty, je bent een edelmoedige schat en we zullen je nooit vergeten. Ik ben er trots op om je een vriendin te mogen noemen.’

Terwijl het eten geserveerd werd, bewoog Kitty zich tussen de tafels door. Ze begroette de gasten en vleide ze met complimentjes over hun uiterlijk en praatjes over hun minder bekende prestaties, zoals haar specialiteit was.

Toen ze haar stoel had bereikt, voelde ze haar telefoon trillen in de zak van haar jasje. Rachel stuurde haar een bericht om te laten weten dat ze over vijf minuten terug zou zijn met de jurk. Kitty tikte snel een antwoord.

Maak je niet druk over de jurk, lieverd. Ik heb hem niet meer nodig. Je zult wel kapot zijn, ga lekker naar huis. Welterusten. Xx